

Seminaro

„GRYBAI AUGALŲ BIOSTIMULIANTUOSE – TARP TEORIJOS IR PRAKTIKOS“

anotacija

Šungrybiai, kempinės, grybeliai, drebučiai, pelėšiai, mielės – tai grybai, su kuriais tiesiogiai ar netiesiogiai susiduriame kiekvieną dieną. Jų įvairovė Žemėje yra ne mažesnė negu gyvūnų ar augalų. Grybai – ne tik miškų ar sodų, bet ir mūsų namų ir organizmo ne visada pageidaujami įnami.

Iš visų gamtinių ekosistemų daugiausia mikroorganizmų randama dirvožemyje. Gausiausiai čia aptinkama bakterijų, tačiau, vertinant pagal biomasę, dažnai didesnę dalį sudaro grybai. Skirtingi augalai turi jiems optimalų grybų ir bakterijų biomasės santykį (G : B). Grybai išskiria fermentus, antibiotikus, toksinus, biologiškai aktyvias medžiagas, veikia ir dirvožemio, ir virš jo esančias biocenozes. Lauko sėjomainose, kartu su augalų kaita, grybų bendrijos persigrupuoja, sumažėja vienu rūšių, padidėja ar atsiranda kitų, keičiasi jų populiacijų dydis. Dauguma dirvožemio grybų turi plačias prisitaikymo prie įvairių substratų galimybes – priklausomai nuo rūšies ir padermės, geba gaminti įvairius fermentus, skaido negyvas organines liekanas – celiuliozę, hemiceliuliozę, ligniną, chitiną ir kt.

Kiti grybai sudaro simbiozę su augalais arba parazituoja juos. Kai kurie saprotrofiniai grybai parazituoja ir savo giminaičius – kitus grybus. Tokie grybai paskutiniu laiku plačiai naudojami organinių liekanų – šiaudų ar komposto skaidymui paspartinti ar kaip natūrali priemonė nuo patogeninių grybų žemės ūkio augalams skirtuose biopreparatuose. Mikorizinių grybų ir grybų endofitų gebėjimas stabdyti kitų mikroorganizmų augimą ir vystymąsi, nepažeidžiant pačių augalų, taip pat vis dažniau naudojamas biologiniuose miškų ir žemės ūkio augalams skirtuose biopreparatuose.